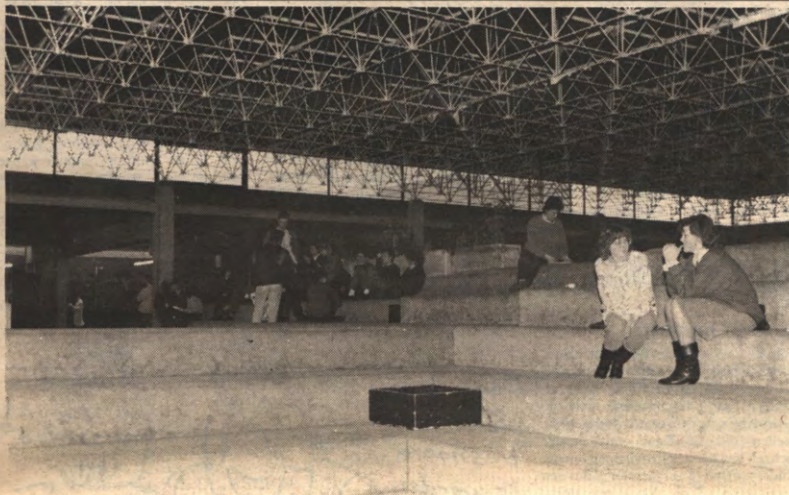

Veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 13, '86-'87
Nr. 19, dd. 19 februari 1987.
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verant. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

REPORTAGE L.U.C.: zie p. 4 en 5.

(foto Pascal Grooten)

Limburg alleen?

“Wat wij hier doen kan aan geen enkele instelling”

Het mag voor sommigen onder u, lezers, als een complete verrassing aankomen, maar ook België's groene provincie Limburg beschikt over een heuse universiteit, zij het dan geen erg grote. En zoals het in Limburg past is die unief ingeplant in de hoofdstedelijke regio, meer bepaald in het plaatsje Diepenbeek. Daar, op een plek waar pakweg 15 jaar geleden de ongerepte natuur nog welig lag te tieren in een moerasige omgeving, verrijst heden het Limburgs Universitair Centrum (LUC). Centrum is wel het woord want naast de eigenlijke unief is de plaatselijke kampus gezegend met maar liefst drie (en weldra vier) instellingen voor hoger onderwijs. Onderwijs troef dus daar in Diepenbeek.

Het idee voor een Limburgse universiteit ontstond in de jaren '50 als gevolg van een soort ontwakend en economisch maatschappelijk bewustzijn in de streek. Men wilde de jeugd waarvan de deelname aan het universitair en ander onderwijs ver onder het nationaal gemiddelde lag de kans bieden zich op een hoog niveau te ontwikkelen. Dat laatste moest dan gebeuren over alle partijbelangen en ideologische geschillen heen en met hulp van de provincie.

Nadat men de universitaire expansietrein van '65, met o.a. de oprichting van RUKA en KULAK gemist had, richtte men een vzw van wetenschap-

pers en ondernemers op die op haar beurt het Post Universitair Centrum (PUC) in het leven riep, een instelling voor postgraduaat onderwijs. Voor de uitbouw daarvan moest men bij gebrek aan een eigen academische en wetenschappelijke kern een beroep doen op “huurlingen-docenten”, die zowel uit Belgische als uit Nederlandse universiteiten werden aangetrokken. Een wat onhoudbare situatie natuurlijk, en toen er in '68 een klein gaatje kwam in de toenmalige remwet op het universitaire onderwijs, zag men zijn kans schoon om zelf ook een studierichting van het lange type uit te bouwen. Dat werd dan de Economische Hogeschool Limburg. Vanaf het begin streefde men ernaar om de EHL, die diploma's verstrekte van licentiaat in de economie en van handelsingenieur, op het niveau te tillen van een faculteit. Dat moest ze in de nabije toekomst ook worden, één van de faculteiten van de Limburgse unief, en dit zo gauw er een nieuwe universitaire expansiegolf zou loskomen. Het is er nooit van gekomen, zelfs niet toen in mei '71 de oprichtingswet van het LUC werd gestemd. Ondanks herhaalde pogingen vanwege allerlei instanties en ondanks talrijke ministeriële beloften is er van een (logische) integratie tussen LUC en EHL (die tussen twee haakjes hetzelfde gebouw betrekken!) nooit iets in huis gekomen. Men heeft het de politici tot op heden nooit vergeven.

Onderdak

Maar goed, Limburg had dan toch z'n universiteit en wilde daar beslist wat van maken. Men nam dan ook uitgebreid z'n tijd (tot oktober '73) om de uitbouw ervan zo overdacht en

goed mogelijk te plannen. Het resultaat is ernaar. Vandaag de dag is het LUC uitgegroeid tot een zeer degelijk instituut voor kandidatuuronderwijs. Je kan er wis- en natuurkunde, geneeskunde, tandheelkunde, scheikunde en biologie en informatika volgen in gebouwen die de tand des tijds aardig hebben doorstaan. Alles blijkt nog te werken, en de staat van de gebouwen is meer dan bevredigend te noemen. Die gebouwen (14 in totaal) zijn met elkaar verbonden door een overdekte straat. Op die manier hoef je als student/docent noch voor het eten, noch voor de ontspanning, noch voor om het even wat het gebouw gedurende de dag te verlaten. Je bent er als het ware van 's morgens tot 's avonds onderdak.

Belangrijk is dan ook dat je je er als student in thuisvoelt. Dat je er bvb. gemakkelijk je weg vindt. En dat is zeker geen probleem door het kleurenstelsel waarmee de verschillende lokalen worden aangeduid. Zo hebben de labo's blauwe deuren, de professorenlokalen rode, de aula's bruine en de sanitaire installaties oranje. Knap gevonden, en nog fleurig op de koop toe.

Centraal in het gebouw ligt de enorme agora. Daar, op een met vast tapijt beklede zitkuilachtige piramidestructuur vind je de hele dag door pratende, kaartende, slapende en jawel, ook vrijende studenten. De agora is zowat het hart van het LUC. Er worden soms lezingen, speeches, e.d. gehouden, je maakt er kennis met studenten uit alle richtingen, je kan er zelfs blokken als je dat wil. Enig in België wellicht. En handig bovendien. Al heeft het soms iets weg van de apenkooi in de dierentuin.

Rudy Lanssens

Oriënt

Al China wat de klok slaat in uw lijfblad deze week, en denk niet “dat zal veranderen”. Volgende week neemt Veto u immers mee naar het Verre Oosten. Enfin, tenminste tot bij een eminent sinoloog: professor Libbrecht.

Dooi

Lang verwacht, en nooit gedacht dat hij er uiteindelijk toch nog eens zou geraken. Graham Chapman in de stadsschouwburg. Een voorbeschouwing op p. 7. En hopen dat hij hier nu niet ingesneeuwd raakt.

Raktie

De kleuren voor de nieuwe zomermode hebben we van onze korrespondent nog niet doorgekregen. Maar we willen u wel al het volgende kwijt: de Raad voor Studietoelagen is hoogzwanger. Er doen echter steeds meer zekerheden de ronde als zou een echoskopie hebben uitgewezen dat een miskraam (zie foto onder) nakend is. Pagina 2.

Kruiswoordraadsel

Het wordt eentoonig, maar we moeten de fans van ons onovertroffen nogal onregelmatig verschijnend kruiswoordraadsel weer teleurstellen. Nog maar net zijn we erin geslaagd de pleger van deze pareltjes te weerhouden van zelfmoord, of daar horen we onder het raam zijn supporters al de ergste dreigementen schreeuwen. Is er dan toch geen plaats?

Prof. Libbrecht over China

China is als porselein

“W e moeten ons ervoor hoeden China als een nieuwe kolonie te benaderen, noch materieel, noch ideologisch. Europacentrisme is in de omgang met China niet op zijn plaats. Noodzakelijk is de eerbied voor het andere, dat daarom niet beter of slechter is.” Dat waren de slotwoorden van professor Libbrechts betoog waarin hij een schets van het hedendaagse China maakte. Het was de openingstoespraak van de China-week, georganiseerd door AIESEC, Ekonomika, het China-Europa-Instituut en de KUL, in de week van 10 tot 12 februari.

Laten we de ontstaansmotieven van de China-week duidelijk stellen. De week was bedoeld om China economisch door te lichten, en niet als een informatieve kennisname. Het culturele laagje vernis dat op de week lag, was functioneel. Het was, zoals dat in zaken altijd het geval is, de noodzakelijke voorwaarde om te onderhandelen. China is ni een potentiële afzetmarkt van maar liefst een miljard mensen. Omwille van haar gesloten karakter blijft China echter nog altijd een stap in het onbekende. Daarom werd een beroep gedaan op mensen zoals professor Libbrecht om alvorens tot de orde van de dag over te gaan, de meer economisch gerichte gesprekken en debatten over China, een inleiding te geven over het land en zijn cultuur.

Libbrecht begon tegenover een volgelopen auditorium Gaston Eyskens

met een sterke uitspraak: als een vierde van de wereld in beweging komt, kan de rest niet onverschillig blijven. China, een vierde van de wereldbevolking, is een land in evolutie. Van het gele gevaar, in de Keizerstijd (van 221 voor Christus tot 1911) evolueerde het onder kommunistisch bewind naar het rode gevaar. Het communisme is dus maar een deelaspect van de Chinese cultuur, 2 procent om precies te zijn. Het is voorbarig, meende Libbrecht, om nu al het Chinese communisme definitief te evalueren. Enkele voorzichtige vaststellingen dan maar. Eigen aan het Chinese communisme is de “oscillerende beweging”, de schommelkurve tussen de ideologen van de harde lijn en de pragmatici, die het doel aan de bestaande middelen willen aanpassen

vervolg op p. 6

Dit is de Chinese Marlon Brando. We besparen u Raquel Welsh.

(foto Peter Vermeiren)

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejahr en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

China

Een bemerking bij de organisatie van de China-week. De inschrijvingskosten voor deze 3-daagse bedroegen 150/350fr voor studenten en 2250/4000fr voor andere deelnemers. Misschien is dit laatste cijfer niet hoog in vergelijking met andere symposia die regelmatig worden georganiseerd voor de bedrijfswereld, maar voor een doornse werkzoekende is het dat wel. Zelden in contact met de organisatoren kon een prijsvermindering voor de werkzoekende deelnemers (er niet af).

Moet dit worden beschouwd als een nieuw bewijs van solidariteit tussen werkenden en werkzoekenden of gewoon als een stimulans voor de werkzoekenden om hun horizon wat te verbreden?

Frank Segers

Song

Enkele bedenkingen bij het verslag van Jan Huyse i.v.m. het Songfestival in Veto nr. 18. Het blijkt in het Leuvense (lees: in de 's Meiersstraat) nog steeds de gewoonte te zijn een scherp scepticisme te hanteren i.v.m. alles wat ook maar enigszins ruikt naar VTK of het "ingenieursras". In zoverre zelfs dat het bij bepaalde mensen een wrange nasmaak nalaat wanneer een fakulteit zoals VTK een evenement zoals het Songfestival wilt.

Akkoord, enerzijds schrijft u lovende dingen, maar anderzijds moet u er toch een aantal (tendentieuze) kritieken aan toevoegen die de lezer, naar mijn mening, een onjuist beeld geven van het gebeuren. Ten eerste heb ik nooit beweerd dat wij (d.i. 'the Manchester Carry Chain') "het traditionele beeld van de ingenieursstudent willen doorbreken". Eerlijk gezegd hebben we gewoonweg die pretentie niet. Ten tweede hebben wij blijkbaar een totaal andere visie op wat een "podium-act" zou moeten zijn; spontaneïteit schijnt tegenwoordig te moeten wijken voor (gebrekkig) ingestudeerde dansspasjes en "zangeressen in gewaagde outfits" (wie fluisterde daar weer dat VTK'ers seksistisch ingesteld zijn?). Anderzijds heb ik nooit een optreden meegemaakt waar "de zaal uit de bol ging" ondanks een "oersaai podium-act".

Jan Van Houdt

van "the Manchester Carry Chain"

Begroting Raad voor Studentenvoorzieningen Een miskraam van formaat

Vrijdag 30 januari werd in een ijskoude sfeer de begroting van de Raad voor Studentenvoorzieningen goedgekeurd. Of beter, de begroting van de raad van Beheer van de sektor studentenvoorzieningen, want enige creativiteit vanwege de RVS zelf werd nauwelijks getolereerd. Deze pijnlijke affaire werd echter reeds in een vorige Veto besproken. Vandaag beperken we ons tot een analyse van de begroting zelf: een bespreking van het wat? waar? hoevel? waarom? bij een reeks jiskeule getaltes en de complete ravage die hieruit voortvloeit.

Als je de rubriek inkomsten bekijkt, moet je echt geen begrotingsspecialist zijn om in te zien dat de vermindering van de rijkssteun van de Bron van Alle Kwaa is. "Na Sint-Anna zullen we in een nieuw België ontwakken", profeteerde vorig jaar een glunderende premier. Wat de RVS betreft is het gelijk tot nu toe geheel aan zijn kant: de sociale sektor van na de Grote Inleveringen zal inderdaad nooit meer zijn zoals voorheen, kan ook moeilijk anders met zo'n slordige 80 miljoen minder subsidies (een inkrimping met 35%).

Inkomsten

Dit was voor de KUL-leiding echter hoegenaamd geen reden tot paniek. Grootmoedig gaven zij de RVS een steunje van 42 miljoen... uit de verhoging van de inschrijvingsgelden. Stellen dat de Raad van Beheer zichzelf een beetje pijn wil doen om het studententelend te verzachten is dus een verzinsel. Prof. Verstege doorprikte op de RVS deze myte als volgt: "Wat de inkomsten betreft moet ik vaststellen dat alle besparingen tot hiertoe op de studenten verhaald zijn en dat de Raad van Beheer nog steeds geen enkele ernstige inspanning heeft geleverd". Hij had het des te meer bij het rechte eind als je bedenkt dat zowat alle diensten, om de besparingen op te vangen de eigen inkomsten hebben moeten verhogen: duurdere kamers, duurdere dokters, duurdere Alma-pruizen, duurdere sportkaarten... En wie zal dat betalen, wie heeft zoveel geld? Juist, de studenten. Na enkele maanden protestgehuil van studentenzijde heeft nu zelfs prof. Masschelein het in de gaten gekregen dat, op lange termijn beschouwd, het aanwenden van de inschrijvingsgelden aan de RVS geen enkele garantie biedt een continue werking uit te bouwen. Vanaf volgend jaar zullen immers, door de dalende geboortecijfers, de studentenaantallen ook flink afnemen, wat dan weer betekent dat de opbrengst van de inschrijvingsgelden eveneens sterk vermindert. Dit betekent concreet dat we nu al kunnen beginnen na te denken hoe we volgend jaar de demokratisering van het onderwijs nog wat verder de grond in boren. Ofwel verhogen we de inschrijvingsgelden niet, maar dan moet de sociale sektor weer een stukje verder afgebroken worden bij gebrek aan financiën (tenzij men natuurlijk de 'eigen inkomsten' sterk verhoogt: nog duurdere kamers...). Ofwel geven we de sociale sektor onmiddellijk voldoende geld door de inschrijvingsgelden evenredig te verhogen, met als consequentie dat deze binnen afzienbare tijd met gemak de kaap van de 30.000 fr overschrijden. Een keuze tussen dood door de kogel, de strop of de guillotine. Leuk.

Uitgaven

Als we de uitgaven bekijken, komen we ook enkele merkwaardigheden tegen. Wat hier opvalt is het steeds groeiende totaalpakket van gebouwkosten. De gebouwen die de sociale sektor gebruikt (zoals de alma's, de verschillende peda's, het Van Dale-kollege) zijn immers eigendom van de KU Leuven. Merkwaardig genoeg bestaat hier de overeenkomst dat de gebruiker (de sociale sektor) niet

alleen de gewone gebouwkosten, maar tevens de eigenaarsverplichtingen moet dragen, tot zelfs de kapitaalsaflossingen op de ASLK-leningen om de gebouwen recht te trekken toe. Als je bedenkt dat deze gebouwkosten ieder jaar sterk aangroeien in een snel slinkend geheel van de RVS-gelden, is het niet moeilijk in te zien dat hierdoor de werking van de sociale sektor, vooral naar de toekomst toe, zwaar gehypotekeerd wordt. Als men wil vermijden dat de RVS tot een afbetalingsorgaan voor universiteitsgebouwen vervalt, zal de Raad van Beheer vrij snel zijn verantwoordelijkheid moeten nemen en tenminste de eigenaarsverplichtingen en ASLK-lasten dragen. Hiervoor horen we wel verschillende suggesties, maar tot hertoe is er nog niets concreets uit de bus gekomen. Hopelijk wordt ons geduld en de toekomst van de sociale sektor niet lang meer op de proef gesteld.

Hakwerk

Nog een anomalie is de duidelijke voorkeursbehandeling van bepaalde posten (of liever een bewust toeschroeven van andere). In organisaties die men als 'niet essentieel' adooft, wordt er onverbiddeijk gesnoeid. Alles onder het mom van een bewuste keuze van de 'plaatselijke heersers'. Hoe kan men anders verantwoorden dat 'studentenorganisaties' (met andere woorden Loko) zakt van 11,7 miljoen naar 9,6? Hiermee vallen we op

77% van ons oude nivo. De toekomst van een volwaardige Veto, een ruim cultuur aanbod, van de verschillende sportklassiekers, van een behoorlijke 'vreemde studenten'-werking en een volwaardig medebeheer zal de academische overheid immers een zorg wezen. De studenten moeten er maar weer eens het 'beste' van maken.

Maar ook Alma (van 97 naar 90 miljoen) en enkele andere kleinere organisaties, zoals de universitaire parochie, worden stevig aangepakt. Er gaan zelfs stemmen op om het Psychotherapeutisch Centrum gewoon op te doeken, maar hier is gelukkig nog geen beslissing over gevallen. Nog niet.

Voor de studentenfractie op de RVS was een begroting zoals deze, zonder ruimte naar de toekomst en louter opgesteld met het oog op besparingen (en niet zozeer op de fundamentele taak van de RVS, de demokratisering van het onderwijs bevorderen), totaal onaanvaardbaar. Als student krijg je bijna het gevoel een niet-gevestigd nevenverschijnsel te zijn: hogere inschrijvingsgelden en toch meer afdoeken voor voeding, woonst, gezondheid, sport, cultuur; minder gezondheid voor de eigen studentenorganisaties; minder ruimte voor religieuze verdieping; hoeraast nog een numerus clausus (hiernaaf de RVS als zodanig dan niet mee te maken heeft)... En de beloftes van de academische overheid dan? Wij kennen daar een woord voor.

Walter Pauli

Veto, jaargang 13

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredektaris: Didier Wijnants

Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel

Redaktie: Geert Coene, Lode Desmet, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Marc Sys, Koen Van Muylem, Peter Vermeiren

Doka: Pascal Grooten, Ingeborg Vandebunder, Jeroen Revalk, Peter Vermeiren

Zetwerk: Polleke Bijns, Ria Deschutter, Marc Heeren, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Koen Van Muylem, Didier Wijnants

Lay out: Geert Coene, Lode Desmet, Hilde Devoghel, Marc Heeren, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Michael Scott, Koen Van Muylem, Jan Van der Linden

Huistekenaars: Peter Carmen, Arthur Ruytjens

Medewerkers: Walter Pauli, Eddy Daniëls, Jan Antonissen, Tuur Ruytjens, Joost Bollens, Luk Purnelle, Rudy Lanssens, Hilde Devoghel

Eindredaktie: Lode Desmet

Oplage: 8000 exemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Nota aan Raad van Beheer

De studenten van Sociale Raad schreven een nota over de verkeerde aanwending van de inschrijvingsgelden. Hieronder volgt de integrale tekst.

Van studentenzijde willen we aan de Raad van Beheer aandacht vragen voor het probleem van de aanwending van inschrijvingsgelden voor de sociale sektor. Het feit dat duizenden studenten in Leuven hier mee voor op straat gekomen zijn, toont de belangrijkheid van deze kwestie aan.

Voor ons zijn er een viertal redenen om de aanwending van inschrijvingsgeld voor de sociale sektor af te wijzen.

1. De sociale sektor is geen voordelenklub waar men door het betalen van een bepaalde aansluitings-omspraak kan maken op allerlei voordelen. Een sociale sektor is wel een element van een nationale politiek die de demokratisering van het onderwijs wil bevorderen. De financiering moet dan ook via deze weg gebeuren en niet via een of ander sluis achterpoortje. Door de wet van 3 augustus 1960 heeft de overheid de wettelijke verplichting gekregen om hiervoor in te staan. Indien echter de regering, zelfs na langdurige actie, deze verplichtingen niet na komt, dan moet de universiteit noodgedwongen, gebruik makend van haar herwonnen vrijheden, ten herschikking van de staatssteun doorvoeren. Dit in het kader van een gelijke spreiding van de inlevering over de hele universiteit. Ze moet aldus de sociale sektor in stand houden.

2. Dit tekort in de sociale sektor opvangen door het verhogen van de inschrijvingsgelden is verkeerd vanuit het oogpunt van de demokratisering van het onderwijs. Studenten die het moeilijk hebben om universitaire studies te betalen vindt men

niet alleen in de categorie van de beursstudenten. Men vindt ze ook, door de ontoereikendheid van de studietoelagenstelsel, in de categorie volledig niet-beursgerechtigden. En voor de beursstudenten en voor de velen die niet naar de universiteit kunnen komen is elke verhoging van de studietoekost nefast. Trouwens een herverdeling van de inkomsten moet niet, en kan niet omwille van de administratieve efficiëntie, gebeuren op nivo van de universiteit, maar moet op nationaal vlak gebeuren.

3. Ook vanuit een ander opzicht schept het aanwenden van de inschrijvingsgelden voor de sociale sektor een gevaarlijk precedent. Wij citeren in dit verband prof. Tavernier, nl. zijn opmerking bij de eventuele verrekking van gelden uit het niet-geaffekteerd patrimonium voor de personeelsbegroting: "Deze gelden zijn onregelmatig en onzeker van oorsprong en mogen derhalve niet gebruikt worden voor blijvende kaderuitbreidingen met rekurrente uitgavenlast." In ons geval spreken we niet van blijvende kaderuitbreidingen, maar van de besteding van de werking van de sociale sektor in de toekomst.

4. Een tenslotte herinneren wij eraan dat de studentenraad al jarenlang de inschrijvingsgelden principieel in vraag stelt (vanuit de filosofie van de demokratisering van het onderwijs, gratis onderwijs voor iedereen). De inschrijvingsgelden zijn volgens ons te beschouwen als een overblijfsel uit de geschiedenis van de universiteiten dat zijn nut verloren heeft. Een remgeld voor het opdoen van universitaire kennis is in onze huidige maatschappij niet gewent.

O N D E R P R O F E S S O R E N

dus, uw "inne-minne-mutte"-voorstel houdt in: 1) afschaffen van de kandidaturen en 2) invoeren van aftel-sympjes.. zie ik dat goed zo, collega..?

Het grote Daelemans interview

"Het is soms om ziek van te worden"

Het eerste deel van ons gesprek met Alfred Daelemans toonde ons een man die, bijna als vanzelf en zonder het te zoeken, als directeur-generaal het katholiek onderwijs wist uit te bouwen in een tijdperk waarin dit vanuit verschillende hoeken in vraag werd gesteld. Hij is er niet alleen in geslaagd het katholieke net te behouden, maar zelfs het te verstevigen. Paradoxaal genoeg levert dit bijna dominante netwerk nog maar amper het type mensen af waar het vroeger nagenoeg op dreef: priesters en religieuzen. De katholieke school in een gesekulariseerde wereld: een kontradiktie?

Daelemans: «Het is natuurlijk zo dat vele mensen vandaag zich religieus neutraal opstellen, agnostisch, vijandig zelfs. Toch zien we dat vele ouders kiezen voor onze scholen. Op nationaal vlak 58%, in Vlaanderen ongeveer 2/3. En waar het het sekundair onderwijs betreft zelfs 72%»

Veto: Terwijl er maar 20 à 25% nog naar de kerk gaan op zondag?

Daelemans: «Ja, daar zit een kontradiktie in. Daarom maak ik me ook geen illusies dat het bij de schoolkeuze gaat om een bewuste keuze van de ouders voor dat hele opvoedingsproject. De ouders verwachten een opvoeding tout court, met bepaalde levenswaarden erin. De mensen zijn — als ze al niet meer gelovig zijn — toch vaak ethisch gemotiveerd.»

Veto: Is daar geen merkwaardige verschuiving gebeurd? Toen ik indertijd naar het kollege ging, zei mijn vader: "Zie dat ge goede manieren hebt, anders willen ze u daar niet". Een tijd geleden hoorde ik een ongelovige verklaren waarom hij zijn dochter naar de nonnekes stuurde: "Daar leert ze tenminste manieren".

Daelemans: «De mensen noemen dat 'goede manieren', maar ze bedoelen eigenlijk morele normen.»

Veto: Maar schuiven de ouders de problemen die ze zelf niet meer aankunnen niet door naar de school?

Daelemans: «Daar is iets van en dat is soms een zware opdracht. Daarom is het zo belangrijk, de steun die we krijgen vanuit de universiteit. We hebben leerkrachten nodig die niet slechts pedagogisch goed gevormd zijn, maar ook levensbeschouwendelijk stevig in hun schoenen staan.»

Veto: Maar komt u zo niet tot een

situatie van dubbele moraal? De kinderen leren naar de mis te gaan op zondag, de ouders doen dat niet.

Daelemans: «Toch mogen we dat niet opgeven. We hechten nog te weinig belang aan de misviering op school. Maar inderdaad, in het beleven van het geloof van de dag van vandaag — en iedereen zingt het op alle tonen — het is moeilijk, daar zit iets strijdbars in, iets provocerends.»

Doodzonde

Veto: Maar hoe werkt dat door in de hoofden van de kinderen? De eerste kommunitant die met zijn vader, die ene keer, naar de kerk gaat, denkt dat zijn ouders in doodzonde leven?

Daelemans: (zucht) «We zitten in een zoekende periode. We hebben een echte wending nodig, een nieuwe evangelisatie. De opvoeding moet terug voorzien worden van een gelovig fundament. Dat is de grote opgave van onze tijd. Ik heb daar in mijn homilie bij het aanvaarden van het eredoktoraat ook op gewezen.»

Veto: Dat was toch maar vaagjes. U aarzelt om precies de vinger op de wonde te leggen?

Daelemans: «Ik weet het niet, dat is niet als een debat of een uiteenzetting. Dat is, wat men noemt, gewijde

dat is een geheim van de genade waarvoor er een voedingsbodem dient klaargemaakt te worden.»

«En dat gebeurt vooral in de sfeer van het gezin. Daar wordt de humuslaag gelegd waarop wij kunnen planten. Als die eerste laag onvruchtbaar is, dan moeten wij daar bovenop nog eens een tweede, spirituele, laag gaan leggen. En die is vol met bijna ondefinieerbare elementen die vreemd zijn aan wat we in vele gezinnen ontmoeten. De vele consumptie-elementen, de oppervlakkigheden, het genot.»

Missie

Veto: Maar het ongelovig-zijn is daar toch niet toe te herleiden? Naast het moderne hedonisme is er toch ook de kritische ingesteldheid tegenover de waarheden die overgeleverd worden. En dat is etisch toch gegronsd?

Daelemans: «Inderdaad. Op etisch gebied kan dat zeer vruchtbaar zijn, dat men kritisch staat. Dat moet men trouwens aan de leerlingen altijd opnieuw leren, om niet tevreden te zijn met wat er in de wereld gebeurt. Het is soms om ziek van te worden, bijvoorbeeld de honger in de wereld en daarnaast de overschotten die worden vernietigd. Dat is iets wat pijn doet.»

«Ik ben verschillende keren in de

Daelemans: baas van het katholiek onderwijs

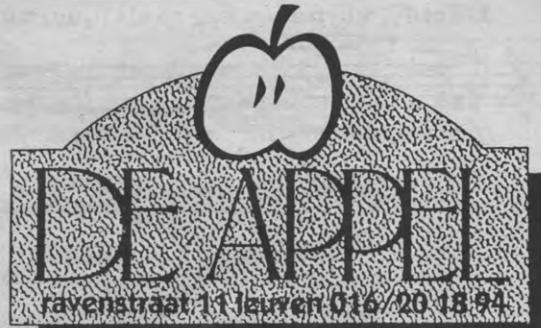
welsprekendheid. Ik smeed daar de hulp af van de Heer, en ook van de gelovigen uiteraard.»

Veto: Maar toch. De ouders zoeken in de school een etische basis. U wil die etik doen wortelen in een spiritualiteit. Maar net die spiritualiteit wordt afgewezen door de ouders. Is dat geen eigenaardige kontradiktie?

Daelemans: «Mijn idee is: wil men lukken in schoolpastoraal, in godsdienstlessen, in catechese, dan is er een even grote aktie nodig op het nivo van de gezinnen. Om jonge kristenen te krijgen moet er van meetaf aan een voedingsbodem zijn in de jonge gezinnen, van bij de kleuterleeftijd. Het geloof, is dat het resultaat van lessen, van theorieën? Fout. Geloof is een gave,

missies geweest, onlangs nog in Venezuela. Ik kom dan bij de priesters en de peters, ik doe dat graag, ik was misschien beter missionaris geworden. Als onze jonge mensen dat eens konden meemaken, vrienden, ik kan u verzekeren, dan hadden ze meteen een voedingsbodem. Men zal daar ook kritisch staan, zoals de bevrijdings-theologie, men zal daar etische kenmerken opbouwen. Als men bijvoorbeeld na zijn opleiding een jaar naar de missies zou gaan. Als onze jonge mensen nu eens de kans kregen die totale edelmoedigheid te ervaren.»

«Zij kunnen er toch niet aan doen dat ze hier geboren worden in de welvaart. (Heftig gestikulerend). Wat wilt ge, dat ge uit uw kot zou komen voor die reusachtige miserie in de

cafe en nu ook restaurant

ZOEKT:

JOBSTUDENT(E)
TERRASOLOGEN

- min 21 jaar
- met ervaring in HORECA-sektor
- niet geplaagd door juni-examens

wereld.»

Veto: U komt altijd terug op de etik. Waar zit de spirituele onderbouw?

Daelemans: (zeer nadrukkelijk) «Zonder spirituele diepgang is dat niet vol te houden. Er is de laieke filosofie, de rechten van de mens als etisch platform. Zoals Dondeyne zegde: dat goede hebben wij voor 80% gemeenschappelijk. Maar er moeten voldoende grondvesten zijn om weerstand te bieden, om het consistent te maken. Hoe kunt ge als enige eerlijk en goed blijven als ge er niks aan overhoudt. Hoe kunt ge dat volhouden zonder geloof dat u overschrijdt, zonder te zoeken naar een figuur zoals Kristus?»

«Wij constateren nu in onze tijd het fenomeen van de sekten. De mensen zoeken naar godsdienst, zij zoeken naar geborgenheid.»

Veto: Is dat nu een kwestie van spiritualiteit of van sociale konditionering? Ik denk aan het onderzoek van Piaget naar de eerste kinderjaren: geborgenheid legt de basis voor sociaal gezonde reflexen.

Daelemans: «Ik pleit er nog altijd voor dat men de gehele menselijke persoon benadert. Dat kan niet alleen op intellectueel-spirituele basis, er is daar ook een reflectieve aard nodig. Een kind dat bemind is geworden door de ouders en dat verwerkt heeft, dat krijgt een gelaagdheid in zijn bewustzijn. De eerste jaren worden een aantal houdingen van de ouders opgeslagen. De kinderen assumeren dat, die gestes, het klimaat in huis.»

«En dan is er Jung nog, laten we Jung niet vergeten met zijn archetypes. We moeten dat erkennen, de functie van het onderbewuste en het onbewuste, we zijn zo hé. Dat speelt mee in ons dagelijks leven. Hoe kunt ge nu denken dat iemand ooit God de Vader zou liefhebben, als men niet in het kleinkinderlijke leven liefde zou hebben ontvangen van een vader.»

Ouders

Veto: Het zijn niet alleen de kinderen die moeten opgevoed worden, maar ook de jonge ouders?

Daelemans: «Ik citeer nogal graag een Franse psychoanalyste die ooit schreef: "Vingt ans avant la naissance" begint de opvoeding. Om kinderen te hebben moet ge ouders hebben die al opgevoed zijn.»

Veto: En om dat te doen wilt u de ouders met een kristelijke spiritualiteit benaderen?

Daelemans: «Inderdaad.»

Veto: Maar die spiritualiteit komt niet altijd over. Het katholiek onderwijs komt vaak over als een machtsbastion.

Daelemans: «We zijn een grote gemeenschap.»

Veto: Maar die gemeenschap komt soms heel machtig over. Als ik u bijvoorbeeld op televisie zie, dan heb ik het gevoel: "Dat is geen gemakkelijke man om zaken mee te doen".

Daelemans: «Ik verdedig mijn ge-

meenschap en ik doe dat principieel hard. En ze hebben daar wel eens schrik van, ja. Maar ik doe dat met argumenten, niet slechts met macht. Maar ge moet het nu eenmaal goed doen, ge moet skoren, ge moet ergens toe komen. En via een medium als TV kan dat hard overkomen, ge moet snel alles zeggen, dat is een kwestie van techniek.»

Veto: De kerk blijft toch machtig op die manier. Is dat geen hinderpaal voor de nieuwe evangelisatie? Schillebeexx beweert dat die van onderuit moet komen, uit de katakomben bijna?

Daelemans: «Macht impliceert verantwoordelijkheid. Macht om de macht zegt mij niets. De kerk als monoliet bestaat niet meer. De macht die ze nog heeft is gegeven als verantwoordelijkheid en daar zullen wij verantwoordelijk voor moeten afleggen.»

Veto: U wil die macht niet kwijt?

Daelemans: «Ik heb er nog een gesprek over gehad met Delors die als kristen in Frankrijk op zijn gemak is bij de socialisten. De Franse kristenen zijn hun eigen instellingen bijna helemaal kwijtgeraakt en Delors zegt: "Je moet daarvoor oppassen, de menselijke verhoudingen in België liggen op vele vlakke veel beter, er is meer overleg".»

«Ik vind daarom: je moet geen schrik hebben voor de macht, geen slecht geweten hebben omdat je macht hebt. Het is gevaarlijk geen macht te willen, want dat kan zijn om geen verantwoordelijkheid te hoeven dragen. Maar je moet wel breed zijn, de mensen niet platdrukken, de goede bedoelingen niet afstraffen.»

Homoseks

Veto: Dat wordt het katholiek onderwijs toch vaak verweten? Afdankingen bijvoorbeeld van gescheiden leerkrachten?

Daelemans: «Ik vind, je moet meeleven met mensen in miserie. Je moet dat geval per geval bekijken met de vraag in het achterhoofd: doen ze kwaad aan de schoolgemeenschap?»

Veto: Er zijn toch wel schrijnende dingen gebeurd?

Daelemans: «Jamaar, er gebeurt veel buiten ons mededewen. Er zijn 2.000 katholieke scholen en feitelijk heeft de schooldirectie de inrichtende macht. Wij hebben maar zoveel macht als zij ons afstaan.»

Veto: Maar u pleit dus voor menselijkheid? En wat bijvoorbeeld met homoseksuele leerkrachten?

Daelemans: «Pederasten? Daar hoeven wij niet in tussen te komen, dat doet de staat zelf, er zijn wetten die dat verbieden.»

Veto: U bedoelt homoseksualiteit met leerlingen. Maar wat met mensen die in een volwassen homoseksuele relatie leven?

Daelemans: (schuddebolend) «Menselijkheid, ik pleit voor menselijkheid.»

Eddy Daniels
Jan Huysse

D'AVIGNON: dinsdagavond in Leuven, om te spreken over één van zijn klassieke onderwerpen, en nu al in de Veto. Wat zegt u daarvan! (foto Jeroen Revalk)

Déclaté, vigoureux, granitique, un peu vif

Hoe ongelukkig het ook moge schijnen, op deze foto ziet u nagenoeg een hele unief, studentenpopulatie inclusief. (foto Pascal Grooten)

Biblioteek De varkensstallen van het LUC

Na tien minuten in de bibliotheek te hebben rondgesnuffeld, zijn we al tot driemaal toe aangemaand om het wat stiller te doen. Aan tientallen tafeltjes zitten studenten ijverig te studeren, druk pennend of weggeborgen achter lijvige boekdelen. Af en toe staart er eenje te met een paardeblijk verwijtend aan. Geen lawaai in dit heiligdom, hier studeert men.

Naar Leuvense maatstaven is dit zeker grote bibliotheek. Temeer daar ze gemeenschappelijk is voor het hele LUC en voor de Economische Hogeschool Limburg (EHL).

Voor het opzoeken van een werk in de bibliotheek is men hier nog aangewezen op de fichebak. Een ander curiosum in deze bib is de aanwezigheid van studiekabinetten. Een 16-tal hokken — de bibliotekaris gebruikt de meer prozaische omschrijving *varkensstallen* — van een paar vierkante meter, bemeeubd met een stoel, een bureautje en een boekenrek. De miezerige verlichting en de slechte geluidsisolatie in acht genomen, kan men zich maar moeilijk inbeelden dat een zinnig student in zo'n hok zou willen studeren. De Limburgse student denkt daar echter anders over. Tijdens de examens zijn er zelfs te weinig van deze isolatiecellen. Overigens, ere wie er toekomt, ook in dat andere rarijtenkabinet, de Westvlaamse Kulak, heeft men nog zulke hokjes.

De bibliotekaris, L. Egghe, wil ons wel ontvangen, alhoewel hij nog veel werk heeft. Naast zijn voltijdse betrekking als bibliotekaris geeft hij immers nog halftijds les in Antwerpen.

Veto: Wat opvalt is dat er in deze bib vrijwel alleen werken aanwezig zijn in verband met de hier gedoede vakken. Daarenboven zijn er geen gewone dagbladen noch vulgariserende tijdschriften zoals, om een voorbeeld te noemen, *Knack*.

Egghe: «Ik zou zo'n tijdschriften kunnen nemen, want uiteindelijk kosten die niet zo veel. Maar er wordt door de studenten helemaal niet naar gevraagd.»

Bij navraag blijkt dat de studenten ook

helemaal niet weten dat zij ernaar kunnen vragen. Trouwens, het ontbreken van algemene actuele lektuur is toch op zich een gebrek, zo men geen vakcyclussen wil opleiden.

Veto: Welk beleid voert u, wat koopt u aan, en wat niet?

Egghe: «Ik, of beter gezegd de bibliotheekbeleidingscommissie, heb maar weinig inspraak in het aankoopbeleid. Het budget wordt via een bepaalde sluitel verdeeld over de verschillende departementen, en die bepalen dan zelf wat moet worden aangekocht. Wijzelf hebben dan nog een bescheiden budget ter beschikking voor de aankoop van algemene werken zoals encyclopedieën en woordenboeken.»

«Wat centraal staat in ons beleid is het contact met de andere instellingen. De bibliotheek zelf telt een 40000-tal boeken en rond de 500 lopende tijdschriften. Om te kunnen beschikken over de werken die we niet bezitten, doen we een beroep op andere instellingen.»

«Zo zijn we on-line verbonden met een aantal internationale databanken, zodat er automatisch literatuuronderzoek kan gedaan worden. In België hebben we vooral contacten met de bibliotheken van het RUC A en de ULA, en met bepaalde deelbibliotheken van de KUL. Het voordeel van deze bibliotheken is dat ze snel werken. De universiteitsbibliotheken van Gent en Luik hebben ook een aanzienlijke kollektie, maar ze zijn eerder traag.»

«Daarnaast hebben we ook nog veelvuldige contacten met de bibliotheek van het Tropisch Instituut en met bepaalde bedrijfsbibliotheken. En als

we dan nog niet hebben wat we moeten hebben, gaan we kijken in Nederland of in de British Library. De hoofdbetrachting is om vlug te zijn, alhoewel dat niet altijd lukt.»

Gek

Veto: Het opzoeken van werken die in de bib zelf aanwezig zijn, is niet geautomatiseerd?

Egghe: «Wij willen aansluiten op het LIBIS-systeem. Daardoor zou ook onze eigen werking kunnen worden geautomatiseerd. Maar dat dossier is op dit moment nog hangende.»

Veto: Wat leent u uit, en voor hoe lang?

Egghe: «Er worden maximaal drie boeken uitgeleend gedurende drie weken. Tijdschriften van de laatste drie jaar worden niet uitgeleend. Tevens mag ik niet uitlenen aan de studenten. Het gekke is dat tevens wel mogen worden uitgeleend aan andere instellingen. Zo is het theoretisch denkbaar dat een student die hier een tesis niet mag ontlenen, ze wel krijgt door ze hier online te bestellen.»

Veto: Wij hoorden zeggen dat er tijdens de examens te weinig stoelen en te weinig studiekabinetten zijn in de bib?

Egghe: «Er moet ook nog plaats zijn om ze bij te plaatsen. Op dit moment is er al een nagenoeg volledige bezetting van de bibliotheek. Overigens, men kan van mening verschillen over de functie van een bibliotheek. Volgens mij is een bibliotheek niet de plaats om voor een examen te blokken. Men kan trouwens tijdens de examens toch ook terecht in de leslokken, en bovendien zitten de meeste studenten op kot.»

«En wat die studiekabinetten betreft, dat is geen uitvinding van mij. Tijdens de examens zijn dat echte varkensstallen. Het gebeurt dat de kuisploeg weigert ze op te ruimen, omdat ze zo smerig zijn.»

Johan Bollens
Luk Purnelle

Het Limburgs Universitair Centrum Klein maar fijn

Vanaf het moment dat je als bezoeker het centrale gebouw van het Limburgs Universitair Centrum binnenstapt, krijg je de indruk: «Hier gebeurt wat!» Overal zitten of lopen er mensen, en in de kafetaria, de vrije leefruimte en bij de pingpongtafels gonst het van de activiteit. Die activiteit doet dan ook een rijk verenigingsleven vermoeden. Hierover, en ook over het leven in het algemeen aan het LUC, hadden we een babbel met enkele studentenvertegenwoordigers.

Anders dan bvb. aan de KUL met z'n fakulteitskringen is het studentenleven aan het LUC georganiseerd in verenigingen. Dat zijn er vijf: Fili Lambert voor de wina- en informatiekastudenten, Dip's voor biologie, Miezierik voor geneeskunde, Blokkend voor de tandheelkundigen en LIG (LUC Info Groep). Daarnaast is er nog Hermes voor de studenten van de EHL. Die verenigingen wijden zich welhaast uitsluitend aan ontspanning. Elk van hen organiseert jaarlijks een aantal kantussen (3 per trimester), een tweetal TD's en verder enkele sportieve en culturele manifestaties. Hoewel die activiteiten in hoofdzaak gericht zijn op de eigen leden (voor zo'n 150 fr. kan iedereen lid worden van om het even welke vereniging), worden ook niet-leden en mensen van de hogescholen vaak toegelaten vanuit financiële overwegingen.

Elke vereniging heeft z'n eigen blad, dat wordt gesubsidieerd door de unief. Over subsidies hebben de verenigingen overigens weinig te klagen, want hoewel er geen vast bedrag wordt uitgekeerd, wordt in principe elke gemotiveerde aanvraag betaald. Op die manier lopen de bedragen gemakkelijk op tot 100 à 200.000 fr. per jaar. Liepen eigenlijk, want gevolg van de besparingsmaatregelen zijn de toelagen dit jaar drastisch verminderd. Dip's bvb. viel terug van 250.000 fr. tot 30.000 fr., een verlies dus van maar liefst 88%. Al gaven de Dippers zelf toe dat de subsidies vorig jaar sowieso te hoog lagen, en dat bovendien terecht rekening werd gehouden met de recente enorme terugval in studentenaantallen (van ca 1500 tot ca 875).

S.Co.Co

De werking van de verschillende verenigingen wordt gekoördineerd door het Studenten Coördinatie Comité (S.Co.Co), dat net als zij over een eigen lokaal beschikt. De structuur en de samenstelling van dat S.Co.Co is enigszins anders dan bvb. die van Kringraad doordat er niet gewerkt wordt met kring-of verenigingsverantwoordelijken maar met studenten die binnen S.Co.Co zelf worden verkozen. Die verkiezingen hebben plaats tijdens één van de open Algemene Vergaderingen en eenieder die meer dan 3 keer is komen meevergaderen mag stemmen. Een en ander heeft tot gevolg dat je als aktivering binnen het LUC kiest voor een engagement in ofwel de eigen vereniging, ofwel S.Co.Co, maar zelden in beide.

S.Co.Co organiseert de algemene LUC-activiteiten als daar zijn de begin- en eindtrimester-TD's, de doop en het LUC-galabal. Ook de zgn. politieke zaken worden door S.Co.Co behartigd, o.a. via het organiseren van referenda. De besluiten daarvan worden dan wel door de verenigingen uitgedragen naar de verschillende studierichtingen.

De studentenvertegenwoordigers in de Raad voor Studentenvoorzieningen worden noch door de verenigingen noch door S.Co.Co afgevaardigd, maar rechtstreeks verkozen door «het

volk». Al zijn de kandidaten natuurlijk wel meestal in één van beide aktief.

Een zweem

Naast S.Co.Co en de verenigingen zijn aan het LUC nog enkele andere organisaties aktief. Daarin dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de betaalde en de niet-betaalde organisaties. Tot de eerste categorie behoren het koor en de religieuze verenigingen. Anders dan de U.P. in Kortrijk en ook wel Leuven is de Universitaire Parochie in Diepenbeek niet erg nadrukkelijk aanwezig. Ze organiseert enkel zeer doelgerichte activiteiten voor haar 10 tot 15 leden. Haar tegenhanger, het Vrijzinnige Limburgse Universitaire Genootschap (VLUG) heeft dit jaar zelfs de deuren van haar eigen lokaal (naast dat van UP) moeten sluiten wegens gebrek aan leden.

Tot de niet-betaalde organisaties behoren de politieke verenigingen en de klubs. Eerstgenoemde zijn zeer schaars vertegenwoordigd. Er hangt een zweem van NSV, terwijl MLB nergens te bespeuren is. Anders is het dan weer gesteld met de klubs, die tot vorig jaar ook betaald werden. Hun groepje bestaat uit Boves («zoals in Leuven een zeer 'erge' klub»), Klamme Hand (voor 99% geneeskundestudenten), Tijd Uilenspiegel (voornamelijk ekonomen) en Carpe Diem (studenten uit heel Hasselt met een overwicht aan wiskundigen). Hun leden (een twintigtal per klub) behoren uitsluitend tot het mannelijk geslacht en zijn verder (waar hoorden we dat nog?) vooral zoniem uitsluitend gericht op het consumeren van op alcohol gebaseerde dranken. De regio Hasselt is tenslotte ook gezegend met één vrouwenklub, wier activiteiten ons jammer genoeg duister zijn.

Ambachtelijk

Over de opkomst bij activiteiten hebben onze informanten weinig te klagen, hoewel er in Hasselt elke dag wel wat te doen is. Men volgt hier klaarblijkelijk zeer nauwgezet wat de verenigingen doen. Het publiek is dan ook relatief uitgebreid, met zijn 900 LUC'ers, z'n 1200 EHL-studenten, nog eens 1000 leden van de Katholieke Industriële Hogeschool Limburg (KIHL) en verder de bezoekers van talloze andere Hasseltse scholen. Voor T.D.'s en dergelijke wordt dan ook vaak naar «'t stad'» getrokken, of naar de iets dichterbij gelegen herberg Villucius. In het gebouw van het LUC zelf mag niet getapt worden, maar voor lezingen, debatten e.d. worden de zaal en aula's van de unief welwillend én gratis ter beschikking gesteld. De relaties met de rektor zijn dan ook erg goed, zo goed zelfs dat het LUC instaat voor het poetsen van het S.Co.Co-lokaal (wat zitten wij hier nog met die emmers en dweilen te doen?).

Ook op het vlak van onderwijfsblijft de samenwerking tussen studentenvertegenwoordigers en academici zeer vlot te verlopen. Volgens één van onze informanten zo vlot dat «wat wij hier kunnen aan geen enkele andere instelling kan!». Al zal dat laatste wellicht met een korreltje zout moeten worden genomen.

Al bij al maakt de georganiseerde studentenbeweging aan het LUC een vrij behoorlijke indruk op ons buitenstaanders. Misschien wat te zeer gericht op het ontspanningsleven en met wat ambachtelijke trekken inzake medebereiding. Van enige politieke werking is slechts sedert een tweetal jaren echt sprake, onder impuls van de Vlaamse Studentenfederatie. Uit enkele straatinterviews blijkt bovendien dat er door heel wat studenten wat gelachen wordt met het S.Co.Co dat te ver af zou staan van de gemiddelde student. Maar of dat werkelijk iets nieuws is, valt ten zeerste te betwijfelen.

Rudy Lanssens

Rektor Verhaegen over het LUC "Veel beter dan gevreesd, veel slechter dan gehoopt"

Het LUC is een autonome, regionale, openbare universitaire instelling. De doelstellingen zijn het versterken van democratisch en innovend onderwijs, het verrichten van wetenschappelijk onderzoek en het verlenen van dienstbetoon aan de lokale Limburgse gemeenschap. Rektor Verhaegen vertoont echter voldoende realiteitszin om in te zien dat deze doelstellingen niet allemaal gerealiseerd werden. Daarom in wat volgt een impressie van de Limburgse instelling zoals ze is, maar vooral zoals ze had moeten zijn.

Het onderwijs aan de LUC is uitgebouwd als een dag- en werkkampus. Zelfactiviteit en zelfontplooiing van de student staan centraal. Het ex-katedra doceren bijvoorbeeld ligt lager dan het nationaal gemiddelde. Zo'n 50% van het onderwijs wordt verstrekt in seminars, praktika en oefenzittingen met maximaal 24 studenten. Alle lokalen werden trouwens volgens die norm ontworpen.

De zelfstudie, het zelfstandig reproduceren en verwerken, impliceert het werken met multi-mediale zelfstudiepakketten, dat zijn volledig computer- en audio-visueel gestuurde cursuspakketten. De zelfstudiepakketten, waarbij de student in z'n een bepaalde onderdeel van een cursus afwerkt, kaderen in een geheel waarbij voor de 2de en 3de kan geneeskunde getracht werd te komen tot een zogenaamd geïntegreerd onderwijs. Geïntegreerd onderwijs benadert min of meer afgezonderde gedeeltes van de studietoel, zoals bijvoorbeeld orgaan-systemen, op een logische en samenhangende manier vanuit de afzonderlijke disciplines. Geneeskundestudenten werken bijvoorbeeld niet met vakken als anatomie of histologie, maar met multidisciplinaire systemen of orgaanstelsels. In het eerste deel van het academiejaar komen bijvoorbeeld alle facetten van het menselijk bewegingsstelsel aan bod, dan alle facetten van het kardiovaskulair systeem, enzovoort.

Zo'n geïntegreerde onderwijsbenadering vergt naast een grote didactische bekwaamheid ook veel overleg van de docenten, bijvoorbeeld inzake de gehanteerde evaluatiemethoden. Een overleg kost veel tijd, tijd die niet altijd beschikbaar was, gezien de meeste personeelsleden dienden te starten onmiddellijk na hun benoeming. Ten tweede vergt een geïntegreerde aanpak een grote inspanning vanwege academici die gewend zijn uitsluitend binnen de lijnen van hun eigen discipline te denken. "Het LUC heeft mede daardoor gefaald in het waarmaken van het geïntegreerd onderwijs. Er is geen echte integratie tot stand gekomen, maar wel een vrij goede coördinatie", konkludeert rektor Verhaegen.

Management

Het LUC kent in tegenstelling tot het merendeel van de Belgische universitaire instellingen een trimestriële indeling van het academiejaar of het zogenaamde drie maal 10 weken systeem. Na ieder trimester kan de student een aantal examens afleggen. Het academiejaar bestaat dus uit drie onderwijsperiodes, de eerste twee

Klein

Het LUC is een klein universiteitje: vorig academiejaar 863 studenten, dit jaar 793 (waarvan 780 gesubsidieerd). Hoewel de universiteit niet ver van de Nederlandse en Duitse landsgrenzen ligt, studeren er toch maar 26 vreemdelingen, waarvan 9 uit onze twee hogervermelde buurlanden. Er zijn zeven studierichtingen waarvan geneeskunde de grootste is. De anderen zijn biologie, chemie, fysika, wiskunde, informatica en tandheelkunde. (GC)

beslaan 10 weken les, een week blok, een week examens en twee weken vakantie. De derde onderwijsperiode, op het einde van het academiejaar wordt gevolgd door twee weken blok en twee weken examens. De studenten beslissen telkens in de negende week les of ze één, twee, meer of helemaal geen examens zullen afleggen. Volgens rektor Verhaegen heeft dit 10-wekensysteem het voordeel dat de student zelf aan management kan doen. Per vak krijgt hij/zij twee kansen per jaar. Verder leert de student ook zijn puntenbeeld beoordelen.

Blanko

Aan het LUC werkt men met cijfers, niet met kodes of halfjes of plusjes en minnetjes. Het is erop of eronder. Een 10 is wat men noemt 'nauwelijks voldoende', een 12 is een 'voldoende' en 14 haal je wanneer je van anderen weet te onderscheiden. Tijdens het lopende academiejaar mag je een 10 laten staan, maar in een bisjaar krijg je pas een vrijstelling vanaf 12 én als je 50% op alle vakken behaalde. Aan het LUC kun je met dit kredietpuntenstelsel, net als in Amerika, in 1ste kan bis vakken van 2de kan afleggen. Mits goedkeuring van de examencommissie weliswaar, want je moet op z'n minst de basis gehad hebben.

Amerikaans is ook dat de programma's van het LUC om de 4 jaar aan evaluatie en herziening toe zijn. Bovendien worden de lesopdrachten van de profen slechts voor 4 jaar toegewezen, ook al werden zij al vitam benoemd. Een evaluatie inzake studiebelasting, didactische kwaliteit en andere is om de vier jaar aan de orde, met andere woorden alles wordt terug blanco en er is ruimte voor eventuele programmaherzieningen.

Middernacht

Een ander onderwijsaspect waar rektor Verhaegen prat op gaat is de democratisering. Het LUC werd gedurende 10 jaar doorgelicht op gebied van democratisering en drempelverlaging. De participatie van sociaal zwakke lag in de fakulteiten geneeskunde en tandheelkunde significant hoger dan aan andere uniëfs. Bovendien bleek uit het onderzoek dat 40% van de studenten van buiten Limburg afkomstig was.

Om te vermijden dat er zich aan het LUC geen écht universitair leven zou ontwikkelen worden zoveel mogelijk Limburgse studenten er trouwens toe aangezet om op kot te gaan. Verder is de uniëf zelf 40% van de tijd open tot 10 uur 's avonds en 30% van de tijd tot middernacht. Lezingen, debatten, opzetten en voordrachten worden zowel 's avonds als overdag georganiseerd. Na 19.00 u draait de hele uniëf, ook de bib en dergelijke op jobstudenten.

Een KMO

Hoewel het LUC een kandidatuurinstelling is, wordt er toch wetenschappelijk onderzoek verricht. Het onderzoeksblok werd pas in '78 in gebruik genomen, nadat het onderwijsnet was uitgebouwd. Sinds die tijd heeft het LUC 26 doktorandi en 2 geaggregeerde Hoger Onderwijs afgaveleverd. Bovendien werken er momenteel zo'n 20 à 25 navorsers en bursalen.

Voor de Limburgse regio (Diepenbeek ligt niet ver van Hasselt, Limburg weet je wel) is het LUC een kleine KMO met zo'n 200 man in dienst, beweert rektor Verhaegen. Op de universitaire campus zijn trouwens een aantal laboratoria en instellingen gevestigd die met behulp van het LUC werden opgestart. Zo is er het Dr. Willemsinstituut waarvan één van de LUC-stafleden directeur is en dat een 50-tal mensen in medische researchprojecten tewerkstelt, waarvan 90% met een hoger diploma. Het Dr. Willemsinstituut ligt trouwens aan de basis van een biotechnologisch bedrijf, Eurogenetics, dat met een Japanse multinational samenwerkt. Verder is er nog het WTCM, het Wetenschappelijk en Technisch Centrum voor de Metaalverwerkende nijverheid, dat in coatings en oppervlakteveredeling gespecialiseerd is, het Fonds voor technologisch onderzoek, waar een 11-tal mensen projecten ontwerpen voor de industrie en de IMEC-cel die ons, hak het ook anders, vertrouwd in de oren klinkt.

Hilde Devoghel

Niet groter dan dat is mijn uniëfke, zie, en dan had ge het moeten zien voor ik kwam!
(foto Pascal Grooten)

Veto sprak met Goetstouwers

De koop van Coens

De sociale sektor ligt ons nauw aan het hart, maar dat hoorde u onderhand al te weten. Ook in het Limburgs Universitair Centrum hebben ze d'er zo een. Iets kleiner dan die van onze Alma Mater, maar toch, hij mag er wezen. Veto zocht het hoofd van de sociale sektor maar kon enkel dat van de administratieve dienst vinden. Willy Goetstouwers vertelde ons vol enthousiasme over een domein dat hem eigenaardig genoeg zeer vertrouwd leek. "Binnen zo'n kleine universiteit moet iedereen over alles iets weten nietwaar".

Het LUC situeert zich temidden van een "gemengde" campus, pardoes tussen (bijna) alle Limburgse hogescholen van het lange type. Een bewuste politiek waarop het sociale beleid dan ook is afgestemd. Hogescholen krijgen geen sociale toelagen van de nationale overheid, zodat ze zich ook geen eigen sociale sektor kunnen uitbouwen. Het LUC heeft echter een groot hart en stelde dan ook haar infrastructuur open voor de burenen: de Economische Hogeschool Limburg en de Katholieke Industriële Hogeschool (beide met een kleine provincietoelage). Hun studenten kunnen bijvoorbeeld in het LUC komen middagmalen, aan dezelfde voorwaarden. Het verschil wordt door de respectieve instellingen bijgepast. In een kleine instelling moeten de kosten beheerbaar en flexibel zijn. Vandaar dat het LUC geen eigen Alma of huivestingsinfrastructuur heeft. De kosten daarvan zouden al bij al toch te hoog uitvallen.

Huisvesting

Geen eigen peda of koten dus, hoewel die in '76 wel in overweging genomen werden. De bouw van 80 à 90 kamers werd op 40 miljoen geraamd zonder het dan nog over de personeelskosten gehad te hebben. De kostprijs en een te grote vraag noopten het LUC alternatieven uit te proberen. De woontoeleage resulteerde hieruit. Iedere student van wie de ouders tot 150% (125% vanaf dit academiejaar) van het inkomen dat voor een studiebeurs in aanmerking komt, verdienen, krijgt een maandelijke toelage van 810fr. De omringende hogescholen kunnen via het LUC aan dezelfde voorwaarden huren.

Wat die huivesting betreft valt er zeker ook te vermelden dat er een daadwerkelijke controle wordt doorgevoerd (op ja de kamers. Een speciale,

door de studenten uitgewerkte commissie werd daarvoor op poten gezet. Zij klassificeert de koten met als criterium het geboden. Elk van de categorieën correspondeert met een bepaalde maximumprijs, waaraan de kotbaas zich moet houden.

Herman

Het restaurant en de kafeteria worden niet door de sociale sektor uitgebaat. Een heuse traiteur houdt er de touwtjes in handen. Het LUC leverde de infrastructuur, Herman bracht zijn keuken mee en de boel draaide. Veto hoorde de weklachten van horden studenten aan over de veel te hoge kafetariaprijzen en het o zo slechte eten. Hoe zit dat daar? Het restaurant met zijn maaltijdprijs van 145fr (de student betaalt 90fr, en de sociale sektor subsidieert de rest) levert voor de traiteur vrijwel geen winsten op. Enkel door de meeropbrengsten van het kaf kan de hele operatie economisch rendabel zijn. Ziedaar dé reden waarom het kafetaria de gewone kafeeprijzen vraagt, en waarom de twee uitbatingen niet gesplitst kunnen worden. Van 11.30 tot 13.30 u wordt er wel met een sociale prijs van 16fr gewerkt en twee derde van de consumptie wordt tijdens deze sociale uren verbruikt.

Een andere uitbater moet er zeker niet te snel veracht worden, daar de gehele keukenuitrusting van de traiteur is. Bij offerthes van andere belangstellende uitbaters kan Herman steeds onder hun prijs blijven want zij moeten immers hun hele keukenuitrusting inkalkuleren.

Wat de kwaliteit van de warme kost betreft kunnen wij de Limburgse student alleen maar garanderen dat het de vergelijking met *Almafood* zeker kan dostaan, en dat de Veto-equipe nog steeds in goede gezondheid verkeert.

Maar een sociale sektor omvat meer dan eten en slapen. De fotokopie-diensten voor het hele LUC vallen onder haar bevoegdheid. De winst die daarbij geboekt kan worden volstaat niet voor een "bijzondere" personeelslid. Verder zijn er nog de culturele activiteiten. Tot vorig academiejaar werden deze activiteiten gericht door de Raad voor Studentenvoorzieningen toegekend. Vanaf dit jaar beheert een kultuurraad die gelden, doch die werden gereduceerd tot 50000fr, minder dan 20% van vorig jaar. De universiteitsconcerten worden vanaf nu gesponsord door bedrijven, en gepromoot door een prof. De rektor doet ook zijn duit in het zakje door de gelden die hij als gast spreker mocht ontvangen aan een sociaal doel af te staan. En dan zijn er nog de fakulteitsverenigingen, in het LUC verenigingen genoemd. Ook zij moeten zwaar invleren: van 1 miljoen naar 250.000fr.

Hoe zwaar moet het LUC nu eigenlijk invleren? Goetstouwers stelt dat het LUC het grootste slachtoffer is van de besparingswoede. Naar 40% van het oorspronkelijke bedrag. De koop van Coens, want de door hem gevreesde VUB krijgt door de gekozen berekeningswijze nog 98% van het oorspronkelijke bedrag. De minister had gewoon een hemelsgrote angst voor protesten vanuit het vrijzinnige Brussel. Afdankingen vallen er in de Limburgse sociale sektor niet te vren. De enkele personeelsleden die er nu zijn, hebben ze er broodnodig. Wel zullen welke kontrakten van een bepaalde duur niet vernieuwd worden.

Goetstouwers wordt echt emotioneel wanneer hij het vervolgens heeft over de kleintjes die altijd maar weer de zwaarste klappen te verwerken krijgen. Steeds maar weer worden vooral de onvolledige uniëfs afgeslankt in hun voordelen ten opzichte van de grootsten. Door de wet gehandikeerd n zouden echter door diezelfde wet geholpen moeten worden. Gelijke invlering zou misschien nog door de beugel kunnen. De kleintjes zouden zich dan moeten mogen uitbreiden in de zin die ze nodig achten, maar laat dat nu niet mogen. Het LUC mag zijn onderwijsaanbod niet uitbreiden, mag bijvoorbeeld geen licenties inrichten.

Al bij al zal het LUC zijn best doen om de sociale sektor efficiënt te laten functioneren. Invleren doet echter pijn: van 20 miljoen naar 7,5 miljoen. Een mens zou voor minder klagen.

Geert Coene
Luk Puellet

China in, China uit Laat u geen oor aannaaien

Een zeker eksotisme is ons westerlingen nooit vreemd geweest. Verre landen, met wuivende stranden, het spreekt ons wel aan. Geen wonder dan dat het meeste volk tijdens de voorbije China-week op de 'kulturele' manifestaties (laten we de gastronomische avond er ook bijnemen) afkwam. We mogen daarbij echter niet uit het oog verliezen dat China ook nog op een ander vlak een enorme aantrekkingspool voor het Westen vormt. China, dat is immers die — met een zucht in de stem — "markt van een miljard". En dat wekt interesse. De organisatoren mochten op hun China-week dan ook flink wat, meestal grotere, ondernemingen begroeten. Want de vraag is natuurlijk: hoe pak je zo'n markt aan... zonder je broek te scheuren?

De China-veroveraar vindt zich dus met twee problemen geconfronteerd. Eén: hoe geraak ik daar binnen? En twee: hoe zorg ik ervoor dat mijn bedrijf niet al te veel risico loopt en financieel gezond blijft?

De grootste moeilijkheid bij dat eerste probleem lijkt te liggen in het feit dat er nooit een echte economische traditie bestaan heeft tussen China en het Westen. China was (en is) immers vooral een landbouwstaat. Industrialisering, pfff, dat was allemaal niet nodig. En contact met het Westen? Dat waren toch allemaal onbeschaafde lummels, vond de keizer.

Nou ja, kiertje

Met de Kommunistische Revolutie en Mao Tse Dong is dat er niet beter op geworden. Sinds Mao in 1976 echter gestorven is en de pragmatische Deng Xiaoping het heft weer in handen hebben genomen is met de zogenaamde 'liberalisering' de venster op het Weste terug opengegooid (nou ja, op een kiertje gezet), vooral omdat de partijtop nu aanvaard lijkt te hebben dat ze het Westen nodig zal hebben om tot ontwikkeling te komen, en ook bereid is gevonden daartoe enkele ideologische principes, althans voorlopig, in de ijskast te stoppen.

Daarmee zijn de problemen echter niet van de baan. Want je mag nu wel handel drijven, maar met wie van die één miljard Chinezen ga je dat doen? China is een berg, zei iemand, met aan de voet honderden weggetjes die schijnbaar naar de top leiden. En sommige doen dat inderdaad ook. Maar vele andere evengoed niet. Zo kan je heel goed drie jaar lang met een Chinees zitten praten, om dan uiteindelijk tot de konstatacie te komen dat je de verkeerde vast hebt.

Komt daar nog het ingewikkeld partijstelsel bij, waardoor iedereen steeds nog even een telefoontje hoger moet plegen voor hij kan beslissen, en het feit dat, éénmaal de onderhandelingen op gang zijn gekomen, je ook over de nodige 'savoir-faire' moet beschikken om die tot een goed einde te brengen. Want het verschil tussen onze twee werelden blijft natuurlijk groot.

Risico-land

Een tweede grote groep problemen in verband met de 'China trade' situeert zich op het financiële vlak. Eerst en vooral kost alleen al het leggen van contacten met China, het over en weer reizen, het verblijf aldaar en de marktopproef, handen vol geld.

Maar daarnaast zit je ook met het feit dat China nog steeds een risico-land is: net als de Sovjet-Unie en de landen van Zuid-Amerika bijvoorbeeld. 'Risico-land' wil vooral zeggen dat de ondernemers vermijden ook maar één cent in China te investeren (dit wil zeggen door er land te kopen of een fabriek te bouwen, of door er eiger machines naar toe te brengen), omdat ze nooit zeker zijn of ze die altijd en op ieder ogenblik zullen kunnen recupereren.

Zo zou het bijvoorbeeld kunnen gebeuren dat binnen een jaar of vijf de ideologische fundamentalisten weer aan de macht komen in China, beslissen om onmiddellijk alle bedrijven te nationaliseren en de buitenlanders terug te sturen naar waar ze vandaan kwamen. Als je dan voor meer dan zoveel miljoen installaties

staan hebt, ben je de klos natuurlijk. Vandaar dat de meeste contracten die tot op heden met China werden afgesloten 'verkoopcontracten' zijn. Bell Telephone bijvoorbeeld gaat zich niet in China vestigen maar zal de Chinezen wel een fabriek, en alle know-how en installaties die daarbij horen, verkopen.

Een tweede manier waarop de bedrijven zich poging in te kapselen tegen mogelijke risico's is door te vermijden dat ze een meerderheids-participatie moeten opnemen in het geplande project. Alleen Janssen Pharmaceutica heeft dat op heden aangedurfd. Meestal komt de Staat echter voor een groot gedeelte tussen. Op die manier zorgt men dus vooraf dat men heel goed ingedekt is, waardoor de risikofactor bijna tot nul kan herleid worden.

Paardebil

Bij dit alles zal het u overigens ook wel duidelijk geworden zijn dat enkel grote bedrijven op die markt een serieuze kans maken. Kleine en Middelgrote ondernemingen (KMO's) kunnen zelfs de initiële prospectiekosten al niet aan (Peking heen en terug kost al gauw 80.000 fr.), laat staan de rest. Tenzij ze een heel verkoopbaar product hebben natuurlijk (fietspompen of rijstkommetjes bijvoorbeeld).

Het derde grote probleem in de handel met China is de prijs die ze je voor je produkt zal (kunnen) laten betalen. Dat komt omdat het enige wat wij eigenlijk aan China te verkopen hebben onze know-how is, waarvan de prijs veel moeilijker vast te stellen is dan van Booms bakstenen of de runderen, paardebil goedgeloed.

Immers, als de Chinese partijtop plots denkt dat ze eigenlijk een beter communicatiesysteem nodig heeft, dan zeggen ze niet: Bell, lever ons eens een 1000-tal telefooncentrales, maar wel: Bell, leer ons hoe we die spuljes moeten maken. Want anders blijven ze natuurlijk ter plaatse trappelen.

Aan de andere kant zijn ze bij Bell ook wel slim genoeg (ze zouden trouwens wel eens problemen kunnen krijgen met de NATO, remember Pégard) om niet in één keer al hun spits-technologie kennis te verkopen aan China. Wel zal men de Chinezen stap voor stap leren om

eerst de eenvoudige, standaardelementen te fabriceren, om daarna geleidelijk te komen tot meer ingewikkelde stukken.

Know-how houdt overigens meer in dan bovenstaand voorbeeld zou laten vermoeden. Momenteel zijn bijvoorbeeld een aantal management trainingprojecten aan de gang, om de Chinezen toe te laten zo snel mogelijk de Kompetitie met zichzelf en de buitenwereld aan te kunnen.

Want het enige waar de Chinese bedrijfsleider momenteel rekening mee houdt, zijn de opdrachten van de Partij, als "ik moet zoveel produceren en verkopen tegen die prijs" — ongeacht dan nog of die prijs nu in feite te hoog of te laag is. En er is natuurlijk zoveel meer...

Hong-Kong

In verband met die aanwezigheids-politiek kijkt de westerse kapitalist overigens reikhalzend uit naar de overname van Hong-Kong door China, in 1989. Of omgekeerd. Het zou immers best wel eens kunnen zijn dat niet China Hong-Kong, maar Hong-Kong China overneemt, als we De Standaard mogen geloven. Opgelet dus, laat u geen oor aannaaien.

Lode Desmet

Driekòdòningen, diekòdòningen, geef mij 'ne nieuwe hoed.
(foto Peter Vermeiren)

China is als porcelein

vervolg van p. 1

De zogenaamde liberalisering van de laatste tien jaar — vanaf het ogenblik dat Deng Mao opvolgde — zou, vanuit het oogpunt van de oscillerende beweging wel eens zijn terugslag kunnen krijgen. Zijn de harde reacties op de recente studentenonlusten daar al een voortekening?

Barbaren

De Chinezen hebben zichzelf altijd als het middelpunt van de wereld beschouwd. Het is met hen zoals met de oude Grieken: vreemdelingen zijn barbaren. Mao, bijvoorbeeld, zei liever ten onder te gaan aan isolationisme dan zich te mengen in de wereldpolitiek. Mede daardoor kreeverde China een waas van mysterie en eksotiek rond zich. China is een enig, en om er enig inzicht in te verwerven bouw je best een structureel patroon op.

Librecht noemde zijn uiteenzetting een opsomming van structurele elementen, konstanten in de geschiedenis van China. Ten eerste het topografisch aspect van China. China is kwa oppervlakte even groot als Europa en kent ekstreme hitte en koude tegelij-

kertijd. Er zijn hoge bergen en uitgestrekte woestijngebieden. De laatste twee hebben al voor heel wat problemen gezorgd in de Chinese geschiedenis en doen dat nu nog. Een landelijk communicatienet uitbouwen, een gemeenschappelijke economische markt ontsluiten, een centrale gezagsinstansie organiseren, het is allemaal geen sinecure. China is een land dat tenderd naar het lkaalisme mede omwille van zijn ongunstige ligging en klimaat. "Je ziet wat er gebeurt als je op de verkeerde plaats in de wereld terecht komt", grapte Librecht en daarmee was hij bij het tweede punt van zijn betoog beland: het socio-economische.

China bestaat voor 80% uit boeren, 800 miljoen mensen dus. Ze hebben het er niet getroffen: de kleinste klimatologische tegenslag bezorgt hen, omwille van de schaarse voedselvoorraad, honger en armoede. De Chinese technologie en industrie staan nog niet ver genoeg om dergelijke tegenslagen op te vangen. Technologie is er altijd al een proces van vallen en opstaan geweest, van trial en error, zonder veel grote sprongen voorwaarts. In hun zelfgenoegzaamheid hebben ze zich vaak afgewend van de Westerse technologie en een eigen oplossing voor hun eigen problemen gezocht. Iemand parafrazeerde het ooit als volgt: "Ze waren niet zovelen dat ze het buskruit wel moesten uitvinden". Kortom, China is technologisch flink achter ten opzichte van Europa. Librecht waarschuwde echter voor westerse superioriteit: eigenlijk heeft China na de Keizerrij erg weinig de mogelijkheid gekend om moderne staat uit te bouwen. Het land is immers vanaf 1919 tot 1949 voortdurend in een of andere oorlog voortverkeerd geweest.

China en de wereld

China is grotendeels zijn eigen gang gegaan doorheen de geschiedenis, maar heeft uiteraard ook een aantal

buitenlandse invloeden ondergaan. Alexander de Grote heeft China tijdens een van zijn tochten aangedaan, de Romeinen hebben er een winstgevende zijdehandel mee opgezocht, maar de eerste echt grote cultuurschok betekende de komst van de Portugezen. Sinds de komst van de Portugezen hebben de Chinezen nog maar moeilijk het onderscheid kunnen maken tussen missionaringsarbeid en imperialisme. De jezuitten, waaronder onze landgenoot Verbiest, zag zich later, bij hun aankomst, dan ook geconfronteerd met heel wat vijandigheid en angst. Ook de Chinese ingesteldheid betekende een serieuze hinderpaal voor de verspreiding van het christendom. Een Chinees voelt zich namelijk veel eerder een onderdeel van het universum dan een individu. Het christendom met zijn persoonlijke God is hem een onbekend gegeven. Bekend is het verhaal hoevel moete het de missionarissen gekost heeft om een Chinees ekwivalent voor het woord God te vinden. Uiteindelijk werd dan geopteerd voor het woord dat, vertaald, luidt: 'baas van de hemel'.

Het huidige China heeft ondanks haar recente liberaliseringsmaatregelen haar verleden niet verloochen. Het land is nog steeds een landbouwstaat en zal dat nog geruime tijd blijven. De Chinese landbouwpolitiek is wel eens vanuit het westen megalomanie aangewreven. We dienen er ons echter wel degelijk van bewust te zijn dat landbouw de motor van China's economische vooruitgang is geweest. Zonder de grootscheepse landbouwhervormingen stond het land nog op dezelfde plaats waar het na de Keizerrij stond, temidden van de andere ontwikkelingslanden.

Librecht rondde af door te wijzen op de meest in het oog springende positieve eigenschappen van China: werkkraft, arbeidsietiek en zelfbewustzijn. De Europeanen zal zich in zijn economische interesse voor China goed moeten integreren in de Chinese denkwereld, wil hij enige kans op slagen maken. Het belangrijkste is echter dat hij onthoudt dat in 't tijdperk van de kolonialisering definitief voorbij is. De Europeanen heeft tenslotte het ei van Colombus niet uitgevonden.

Jan Antonissen

Welbegrepen

De China-week is een gemeenschappelijke organisatie van Ekonomika, AIESEC en de KUL. AIESEC (Association des étudiants en sciences économiques et commerciales) is een internationale studentenorganisatie met nationale en lokale afdelingen. Haar doel is een band te leggen tussen de student en de bedrijfswereld, tussen de theorie en de realiteit. Dit gebeurt voornamelijk door middel van internationale stageprogramma's. Via deze uitwisselingsprogramma's kunnen Belgische studenten een stage doen in buitenlandse bedrijven; terwijl buitenlandse studenten omgekeerd in Belgische bedrijven terecht kunnen.

Anderzijds hebben de lokale afdelingen ook hun eigen projecten, zoals bijvoorbeeld nu de China-week. "Met aanklokkelijk entoesiasme zoeken onze bijen hun projecten ineen", zo kan je lezen in een

tijdschrift van AIESEC-Leuven. Deze vergelijking is niet eens overzocht. Ook bijen hebben maar één doel voor ogen, namelijk zoveel mogelijk honing te vergaren. Engagement in AIESEC gebeurt veeleer dan als belangeloze inzet ook uit een welbegrepen eigenbelang. Niets voor niets of alles heeft zijn prijs, dat is zodat de gangbare filosofie van de gemiddelde economie-student. En daarmee passen ze toe wat ze in hun lessen leren.

AIESEC heeft een voorloefde voor groots opgezette, prestigieuze projecten en, het dient gezegd, deze zijn meestal degelijk georganiseerd. Bij de organisatie van de China-week is ook Ekonomika op de wagen gesprongen. Wellicht omdat ze zo haar bedenkelijke reputatie van bierversaasert wat kan oprukken door het prestige en de glans die de China-week afstraalt. (JB)

Ere die ere toekomst: zo is het maar net!
Zo heeft Gallo de strijd tegen AIDS afgekondigd.
Zo heeft Veto zich vorige week aan een zetfout bezondigd.
En zo krijgt Jeroen Revalk nu een vermelding in 't vet
Bij de foto van Gallo in de vorige gazet!

Debat Landbouw-Natuurbehoud Eten of ademen

Zoals niet werd aangekondigd in Veto (het bericht kwam veel te laat binnen, dat zal ze leren) ging op dinsdag tien februari een debat door met als tem: 'Landbouw en natuurbehoud, vriend of vijand?' Het honderdtal aanwezigen was dan ook nagenoeg volledig afkomstig van de organiserende Landbouwkring Anderzijds, wie leest er nu in godsnaam de berichtjes in Veto.

In de duidelijke hoop op polarisatie en bijgevolg verhitte discussies waren sprekers uitgenodigd met totaal verschillende achtergrond. Zoals dat dan nog wel eens gebeurt, vloeide er betreurenswaardig weinig bloed; niet alleen gaven twee sprekers forfait, maar diegene die wel kwamen vermeden bewust of onbewust echt in te gaan op huidige, concrete problemen. Het was dan ook eerder een vrij makke gedachtenwisseling dan een echt debat.

Handikaps

De boerenbonder Delvaux, die de spits mocht afbijten, zette al dadelijk de teneur door een algemeen betoeg te houden over de landbouw als 'economische activiteit' die als zodanig tot maximale efficiëntie gedwongen is en dus geen enkele handicap zou kunnen verdragen, wil ze kunnen standhouden op de Europese markt. Bijgevolg kan ze zich op de haar toegemeten ruimte met niets anders bezighouden in hoeverre natuurbehoud een handicap is, zei hij echter niet, tenzij door zonder er verder op in te gaan te stellen dat de klassering van een landschap fataal is

voor de landbouw. De waarde van oude kultuurlandschappen relatieveerde hij sterk; wat ook de vorm van de erin bedreven landbouw, een landelijk landschap zal altijd wel 'mooi' blijven.

Jan Verboven en Mark Decoster, die voor de natuurbescherming spraken, bleven evenzeer op de vlakte, maar waren misschien wel beter gedocumenteerd, zij het dan nog eenzijdig. Hun berekening van het aantal hektare dat vrijgemaakt zou kunnen worden voor natuurreservaten als de overproductie in de EG bestreden zou worden door grond uit productie te nemen, kon Delvaux eenvoudig paren door er op te wijzen dat er sinds de laatste wereldoorlog 300.000 hektare landbouwgrond verdwenen zijn in België, terwijl er nog altijd maar 6.000 hektare natuurreservaat zijn. Bovendien is er in het dichtbevolkte België absoluut geen overproductie, terwijl de meeste grond er eigenlijk te goed is om uit productie te nemen.

Parkwachter spelen

Meer moeite had Delvaux echter met de Nederlandse suksessen — met staatssteun — in het combineren van landbouw en milieubeheer, waar Mark Decoster nogal op hamerde. Volgens hem was op dit moment de aanvankelijke ook in Nederlandse landbouw-middelen bestaande weerzin om 'parkwachter te spelen' omgeslaan in regelrecht entoesiasme. Hij kwam daarbij telkens terug op de 'geïntegreerde landbouw', een eveneens in Nederland ontstaan modewoord waarmee een soort landbouw bedoeld wordt die de kennis van de ecologische evenwichten tussen gewas en parasiet gebruikt om minder in te moeten grijpen met grondbewerkingen en pesticiden. De resultaten zijn volgens velen nogal

pover, maar dat leek geen van de panelleden te (willen) weten. Hij maakte overigens een nogal opmerkelijke blunder door het toedienen van vijftig kilo actieve stof aan pesticiden 'normaal' te noemen.

Professor Gulinck van de Landbouwfakulteit sprong al even erg van de hak op de tak als de andere sprekers — het is dan ook onmogelijk in één artikel alles wat gezegd werd te reproduceren — maar gaf dat tenminste zelf toe. Hij drukte er sterk op dat landschappen 'gemaakt' worden. Zo hadden de middeleeuwse landbouwmethoden waarschijnlijk een enorm eenzijdig landschap tot gevolg, en is één van de mooiste reseraten in Nederland — de hangende vervuiling van het grondrecente IJsselmeerpolders. Dat deed de natuurbeschermers en de moderator, professor Jef Van Assche, weer opmerken dat biotopen als holle wegen en hoogveen tientallen tot duizenden jaren nodig hebben om zich te ontwikkelen — waarbij ze overigens voortdurend elke polemisering meden.

Mest

Er kwam pas een beetje leven in de brouwerij toen het publiek vragen mocht stellen, onder andere door de obligate emotionele aanval op de Boerenbond (annex niet geheel ter zake doende verwijzing naar hormoonshandalen en zure regen), maar vooral doordat er toen wel werd ingegaan op hete hangijzers als mestoverschotten en de ermee samenhangende vervuiling van het grondwater. Hier scoorde Delvaux weer een paar punten met het aanhalen van de veel geringere verontreiniging in het Turnhoutse vergeleken met de streek van Leuven terwijl er toch een groot mestoverschot is.

Het stroompje vragen droogde echter na niet al te lange tijd ook op, zodat het gesprek een zachte en natuurlijke dood stierf. De sprekers kregen hun fles porto en gingen tevreden naar huis, evenals waarschijnlijk diegenen die veel verschillende standpunten wilden horen. Wie veel coherentie zocht zal ze echter wel niet gevonden hebben.

Tuur Ruytjens

AGENDA

Samenstelling: Jan Van Der Linden

Donderdag 19 februari

- 12.00 u. TEKSTPROGRAMMA** Aan en uit (over liefde en nog van die dingen), Frank Degruyter, 8ste verd. L&W, inkom gratis, org. 14-daagse rond seks. en relatievorming.
- 20.00 u. KONCERT** Ensemble Oude Muziek van het Lemmensinstituut o.l.v. E. Van Nevel, in Herestraat 53, org. Lemmensinst.
- 20.00 u. SHOW** Up With People, Beat of the Future, in Philipszaal-Leuven.
- 20.30 u. FILM** Singing in the rain van Gene Kelly en Stanley Donen (zang en dans), in 'tStuc, org. 'tStuc, ink. 60/80.
- 20.30 u. GESPREKSAVOND** Mgr. Daelemans, Prof. R. Burggraeve, Prof. M. Hellemans over allerlei aspecten van het katoliek onderwijs, in Kleine Aula.
- 20.30 u. LEZING** Partnerkeuze, ideaal of illusie, door Piet Nijls, in Aud. Ves. 04.17, inkom gratis, org. 14-daagse rond seks. en relatievorming.
- 20.30 u. KWIS** Interfakultaire sportkwis geleid door Leo Van der Elst (Club Brugge), in Grote Aula, ink. 40 (+ sticker), org. Sportraad.
- 20.30 u. FILM** Nosferatu, eine Symphonie des Grauens van F.W. Murnau (Filmmonumenten), Aud. Ves., ink. 60/80, org. DAF.
- 20.30 u. VIDEO** Whoever says the truth shall die (over de moord op Pasolini), in Vaartstraat 16, ink. gratis, Homo & Lesbienecentrum.

Vrijdag 20 februari

- 20.30 u. OPTREDEN** Graham Chapman, omkadering door Kamagurka en Herr Seele, org. Week van de onbehaaglijke komedie en Humo, in Stadsschouwburg, inkom: 250/220—220/180—180/150 (Stuc en TTT)

Maandag 23 februari

- 20.30 u. VIDEO** Gelijkmaker één/3 van Jef Cornelis, in 'tStuc, org. 'tStuc, ink. 60/80.
- 20.30 u. FILM** Jules et Jim (François Truffaut), in Aud. Ves., ink. 60/80, org. 14-daagse rond relatievorming en seksualiteit.

Dinsdag 24 februari

- 19.30 u. FILM** Ivans jeugd en Stalker van Tarkovski, gevolgd door een lezing door S. De Bleeker, in Aud. Ves. 02.17, ink. 160/130, org. Nieuwe Filosofische Kring.
- 20.30 u. LEZING** Autonomie, inzet en trouw, door Alfons Van Steenwegen, in Aud. Ves. 00.17, ink. gratis, org. 14-daagse rond rel. en seks.
- 20.30 u. PERFORMANCE** Kamagurka en Herr Seele, in RC (Alma III), ink. 100/150, org. Wina.
- 21.30 u. OPTREDEN** LSP-band met Bart Peeters en Walter Grootaers tvv vzw Wonen, in Manhattan, ink. 150 (vkv. 120).

Woensdag 25 februari

- 12.00 u. NAGESPREK** over de lezing van A. Van Steenwegen, in kapel Van Dalekollege, ink. gratis, org. 14-daagse rond rel. en seks.
- 20.00 u. KONCERT** Harmonieorkest van het Lemmensinstituut o.l.v. Karel De Wolf, in Herestraat 53, org. Lemmensinst.
- 20.30 u. TEATER** Tegen de tachtig, van Mug met de Goudqn Tand, in 'tStuc, org. 'tStuc, ink. 180/220.
- 20.30 u. FILM** La Salamandre (A. Tanner), in Aud. Ves., ink. 60/80, org. 14-daagse rond relatievorming en seksualiteit.
- 22.00 u. KONCERT** Kwintet van het Brussels Conservatorium, in RC (Alma III), ink. gratis, org. Wina.

Donderdag 26 februari

- 20.00 u. LITERATUUR** Start cursus Vernieuwing in de internationale literatuur na 1950 (10 donderdagen), in 'tStuc, org. univ. wegkr. literatuur.
- 20.30 u. DOKUMENTAIRE** The miracle of Life (van Nilsson, Erikson en Löfman), in Aud. Ves., ink. gratis, org. 14-daagse rond rel. en seks.
- 20.30 u. FILM** The Goldrush (Ch. Chaplin) (Filmmonumenten), in Aud. Ves., ink. 60/80, org. DAF.
- 20.30 u. VIDEO** Una giornata particolare, in Vaartstraat 16, ink. gratis, org. Homo & Lesbienecentrum.
- 21.30 u. OPTREDEN** The Scabs (voorprog: Wina-songfestival-groep). In Broadway, ink. 150/200, org. Wina.

Zoek de door moderne landbouwtechnieken gemuteerde levensvorm in dit idyllische landschap.

(foto Peter Vermeiren)

Allemaal feestjes

GERMANIA — 1987. Fin de Siècle. Voor Germania reden genoeg om hun jaarlijkse feestweek een tikkeltje dekadenter te maken dan andere jaren. Niet alleen een herdenking van de vorige fin de siècle maar ook als een soort inleiding op de nieuwe. Het programma is zoals altijd weer zo opgebouwd dat wie de moed heeft om aan alles mee te doen halfweg (zo rond woensdag dus) gegarandeerd doodvalt. Een kort overzicht.

Zondagavond is er een vrij podium: Voorlopers en Varianten spelen samen met hun voorlopers, de Evergreens, en een paar andere groepen de Fak plat. De Fakbewoners worden gratis van oordopjes voorzien. Maandag staat volledig in het teken van de fin de siècle. 's Namiddags klassieke muziek

in de Fak en 's avonds de eerste nacht van de fin de siècle (VAC, Muntstraat). Germania zorgt voor het gepaste decor en u zorgt er gewoon voor dat u passend gekleed bent.

Dinsdag begint met de dagelijkse brunch in de Fak en daarna de voor echte germanisten onmisbare poëziesnamiddag. Van raschte performers tot schuchtere voorlezers, we hebben ze allemaal. 's Avonds is er een proflekkis waarin ook dit jaar de slimste profven hun hersenen zullen tentoonstellen. Woensdagmorgen een ander soort brunch: eerst lopen dan freten. Joggingontbijt dus. 's Namiddags snoekeren of voetballen om 's avonds goed fit te zijn voor Scorpio's en Germania's oldies TD (Broadway). Donderdag na de brunch klassiek koffiekoekjesconcert op de achtste verdieping van het Erasmusgebouw en daarna Germania's top 56 annex play back-wedstrijd in de Fak. 's Avonds gokken terwijl je drinkt of vice versa in

de goktailent, de Fak. Vrijdag de laatste brunch en goede muziek op Rikkies-dikke-schijvennamiddag. Wie er na deze week nog echt goed uitziet krijgt het gloednieuwe Germania-shirt. □

De Wina-Week

WINA is een bescheiden fakulteitskring uit de streken van Heverlee die de studenten in de Wskunde, de Informatika en de Natuurkunde groepeert. Deze kring is met zijn 560 leden uit 700 studenten in te grootte vergelijkbaar met het Boerekot en voert dus in Heverlee het kring-peleton aan na de YTK-machine. Deze studenten zijn te typeren als rustige werkers die zeker niet opvallen in het Leuvense uitgangs-

leven en die zelfs moeilijk te mobiliseren zijn voor eigen activiteiten.

Dergelijke kennismakingschets was tot twee jaar terug dan ook de bedoeling van de WINA-dag. Deze dag bestond uit een reeks informatiestands om u wegwijs te maken in wat WINA was, wat ze deed en wat je er kon doen. Omwille van het geringe sukses van zulke dag werd dit vorig jaar niet meer georganiseerd. In de plaats hiervan werd het idee van een WINA-week opgevat die niet langer tot doel had de buitenstaanders te informeren maar wel de winces te mobiliseren. Deze week bestond uit een reeks kleinere activiteiten die, ietwat teveel inspelend op de afwezige creativiteit van de doorsnee winces. Men slaagde er dan ook niet in het grote publiek te trekken.

Bij de verkiezingen van vorig jaar stelde het intussen verkozen presidium

zich tot doel om van de week een heuse feestweek te maken die niet enkel de winces mobiliseert maar die ook de andere studenten interesseert. Het is een gevarieerd programma en bevat voor elk wat wils. Op sportief gebied zijn er de finales van de interfacultaire competities voet- en volleybal en is er een kaffeesporttoernooi. Voor de show-liefhebber komen Kamagurka en Herr Seele en is er een optreden van de Scabs met in het voorprogramma de WINA songfestivalgroep. Voor de geaffineerden komt er een kwintet van het Brussels conservatorium en voor de ouderejaars wincers en wetenschappers is er een industriedag gevolgd door een debat over de beroepsmogelijkheden van de winces. De week wordt ingezet met het wetenschaps-Galabal en wordt besloten met, wat had je gedacht, een TD.